

Mitä enemmän pohdimme sakramentin merkitystä, sitä pyhempi ja merkityksellisempi siitä tulee meille. Näin eräs 96-vuotias isä ilmaisi asian, kun hänen poikansa kysyi: ”Isä, miksi käyt kirkossa? Et näe, et kuule, ja sinun on vaikea liikkua. Miksi menet kirkkoon?” Isä vastasi: ”Sakramentin vuoksi. Menen nauttimaan sakramentin.”

Menköön jokainen meistä sakramenttikokoukseen valmistautuneena todella hengelliseen kokemukseen, pyhään yhteyteen, sielun uudistumiseen.¹⁸

Minä tiedän, että taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme elävät. Minä olen kiitollinen mahdollisuudesta, jonka sakramentti suo, tuntea Heidän rakkautensa ja päästä osalliseksi Hengestä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 283.
2. Ks. OL 20:77.
3. ”Että me yhtä olisimme”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 76.
4. Ks. OL 20:77, 79.
5. JSR, Matt. 26:22.
6. JSR Matt. 26:24; ks. myös Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24; Luuk. 22:15–20.
7. Ks. 3. Nefi 18:7, 11; OL 20:75.
8. Ks. ”Kuinka pidän lupaukseni muistaa Vapahtaja aina?”, *Tule ja seuraa minua*, pyhäkoulun opetusohjelma; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember?lang=fin; *Lujana uskossa – evankeliumiaiheinen hakuteos*, 2005, s. 149–151.
9. Ks. OL 20:77.
10. Joh. 14:15.
11. Julkaisussa Melvin J. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 132–133.
12. Joh. 6:48.
13. Joh. 4:10.
14. 3. Nefi 20:8–9.
15. Ks. OL 20:77.
16. 3. Nefi 9:14.
17. Olen kiitollinen Ann Madsenille hänen tätä periaatetta koskevasta oivalluksestaan.
18. Ks. *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Vanhin Chi Hong (Sam) Wong
seitsemänkymmenen koorumista

Pelastakaa ykseydessä

Auttaaksemme Vapahtajaa meidän täytyy työskennellä yhdessä ykseydessä ja sopusoinnussa. Jokainen henkilö, jokainen tehtävä ja jokainen kutsumus on tärkeä.

Kuulemme presidentti Thomas S. Monsonin usein sanovan: ”Ryhtykää pelastamaan.”¹ Mieleeni tulee eräs Uuden testamentin kertomus. Se havainnollistaa täydellisesti sitä, kuinka jäsenet ja lähetyssaarnaajat voivat työskennellä yhdessä ykseydessä seurakuntaneuvoston avulla voidakseen ryhtyä pelastamaan. Tämä kertomus on kohdassa Mark. 2:1–5. Olen huomannut, että kokemukset, joita Jeesus käytti opettaakseen meille tiettyjä oppeja tai periaatteita, ovat aina mitä inoittavimpia ja helppoja ymmärtää.

Yksi tämän kertomuksen henkilöistä on halvaantunut mies, joka ei pystynyt liikkumaan ilman apua. Tämä mies saattoi vain pysyä kotona ja odottaa pelastamista.

Meidän aikanamme voisi tapahtua näin. Neljä henkilöä hoiti piispaltaan saamaansa tehtävää käydä miehen luona, joka oli halvaantunut. Voin kuvitella, että yksi heistä on Apu-yhdistyksestä, yksi vanhinten koorumista, yksi Aaronin pappeuden haltijoiden joukosta ja viimeisenä – mutta ei vähäisimpänä – yksi kokoaikainen lähetyssaarnaaja. Viimeisimmässä seurakuntaneuvostossa, kun he olivat yhdessä neuvotelleet tarpeista seurakunnassa, piispa oli antanut ”pelastamiseen” liittyviä tehtäviä. Näiden neljän tehtäväksi annettiin auttaa tätä halvaantunutta miestä. He eivät voineet jäädä odottamaan, että hän tulisi kirkkoon omin avuin. Heidän piti mennä hänen luokseen hänen kotiinsa. Heidän piti etsiä hänet, ja

niinpä he lähtivät. Mies tuotiin Jeesuksen luokse.

”Hänen luokseen oltiin tuomassa halvaantunutta. Sairasta kantamassa oli neljä miestä.” (Mark. 2:3.)

Huone oli kuitenkin tupaten täynnä. He eivät mahtuneet ovesta. Olen varma siitä, että he yrittivät tehdä kaiken, mitä saattoivat keksiä, mutta he eivät vain päässeet sisään. Asiat eivät sujuneet yhtä hyvin kuin oli suunniteltu. Heidän ”pelastamisensa” tiellä oli esteitä. Mutta he eivät antaneet periksi. He eivät jättäneet halvaantunutta miestä oven pieleen. He neuvottelivat yhdessä, mitä tehdä seuraavaksi – miten he voisivat viedä miehen Jeesuksen Kristuksen luokse parannettavaksi. Työ, jota he tekivät auttaakseen Jeesusta Kristusta sielujen pelastamisessa, ei ainakaan heidän kohdallaan ollut koskaan liian vaativaa. He laativat suunnitelman – ei kovinkaan helppoa, mutta he toimivat sen mukaisesti.

”[He] eivät tungoksessa kuitenkaan päässeet tuomaan häntä Jeesuksen eteen. Silloin he purkivat katon siltä kohden, missä Jeesus oli, ja aukon tehtyään laskivat siitä alas vuodematon, jolla halvaantunut makasi.” (Mark. 2:4.)

He kantivat hänet katolle. Jos oletetaan, ettei rakennuksen ulkopuolella ollut portaikkoa, joka olisi johtanut katolle, heiltä olisi kestänyt varsin kauan saada kaikki katolle. Luulen, että se olisi voinut mennä tällä tavalla: Seurakunnan nuori mies olisi kiivennyt katolle ensimmäisenä. Koska hän oli nuori ja täynnä tarmoa, se ei olisi ollut hänelle liian vaikeaa. Hänen kotiopetustoverinsa vanhin koorumista ja kookas ja vahva kokoaikainen lähetyssaarnaaja olisivat työntäneet häntä alhaalta käsin oikein kovasti. Apuyhdistyksen sisar olisi kannustanut heitä ja muistuttanut

heitä olemaan varovaisia. Sitten miehet olisivat purkaneet kattoa samalla kun sisar jatkoi miehen lohduttamista tämän odottaessa tulevana parannetuksi – kyetäkseen itse liikkumaan ja ollakseen vapaa.

Tässä pelastamistehtävässä jokaisen täytyi työskennellä yhdessä. Ratkaisevana hetkenä vaadittaisiin huolellista yhteistyötä, jotta halvaantunut mies voitaisiin laskea katolta alas. Niiden neljän henkilön pitäisi työskennellä ykseydessä ja sopusoinnussa. Niiden neljän kesken ei voisi olla minkäänlaista epäsovua. Heidän täytyisi laskea halvaantunut mies samaa tahtia. Jos joku päästäisi köydestä nopeammin kuin kolme muuta, mies putoaisi vuodematoltaan. Hän ei voisi itse pidellä kiinni heikon terveydentilansa vuoksi.

Auttaaksemme Vapahtajaa meidän täytyy työskennellä yhdessä ykseydessä ja sopusoinnussa. Jokainen henkilö, jokainen tehtävä ja jokainen kutsumus on tärkeä. Meidän täytyy olla yhtä Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa.

Viimein halvaantunut asetettiin Jeesuksen eteen. ”Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: ’Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.’” (Mark. 2:5.) Jeesus osoitti hänelle armoa ja paransi hänet – ei pelkästään fyysisesti vaan myös

hengellisesti: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.” Eikö se olekin suurenmoista? Emmekö haluaisi, että niin tapahtuisi myös meille kaikille? Ainakin minä haluaisin.

Tunneemme omassa elämässämme ketään, joka on hengellisesti halvaantunut, ketään, joka ei pysty omin avuin tulemaan takaisin kirkkoon? Hän voisi olla yksi lapsistamme, jompikumpi vanhemmistamme, puoliso tai joku ystävä.

Kun nykyään jokaisessa kirkon yksikössä on niin paljon enemmän kokoaikaisia lähetyssaarnaajia, niin piispojen ja seurakunnanjohtajien olisi viisasta hyödyntää paremmin seurakuntaneuvostoaan. Piispa voi kehottaa jokaista seurakuntaneuvoston jäsentä tuomaan mukanaan luettelon niiden nimistä, jotka saattaisivat tarvita apua. Seurakuntaneuvoston jäsenet neuvottelevat yhdessä huolella siitä, kuinka he voisivat parhaiten auttaa. Piispa kuuntelee ideoita tarkkaavaisesti ja antaa tehtäviä.

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ovat suurenmoisena voimavarana seurakunnille näissä pelastamiskampanioissa. He ovat nuoria ja täynnä tarmoa. He ottavat mielellään luettelon niiden ihmisten nimistä, joiden parissa he voivat työskennellä. He nauttivat yhteistyöstä seurakuntalaisten

kanssa. He tietävät, että nämä ovat heille suurenmoisia löytämismahdollisuuksia. He ovat omistautuneet Herran valtakunnan vakiinnuttamiseen. Heillä on vahva todistus siitä, että heistä tulee enemmän Kristuksen kaltaisia, kun he osallistuvat näihin pelastamispyrkimyksiin.

Lopuksi saanen jakaa kanssanne vielä yhden kätkössä olleen aarteen, joka löytyy tästä pyhien kirjoitusten kertomuksesta. Se on jakeessa 5: ”Kun Jeesus näki *heidän* uskonsa” (kursivointi lisätty). En ollut huomannut tätä aiemmin – *heidän* uskonsa. Myös meidän yhdistetty uskomme vaikuttaa muiden hyvinvointiin.

Keitä olivat ne ihmiset, joihin Jeesus viittasi? Heidän joukossaan on hyvinkin saattanut olla ne neljä, jotka kantoivat halvaantunutta miestä, mies itse, ihmiset, jotka olivat rukoilleet hänen puolestaan, ja kaikki ne, jotka olivat kuuntelemassa Jeesuksen saarnaamista ja tunsivat sydämessään hillittyä iloa pian ilmitulevasta ihmeestä. Heidän joukossaan voi olla myös puoliso, isä tai äiti, poika tai tytär, lähetyssaarnaaja, kooruminjohtaja, Apuyhdistyksen johtaja, piispa ja kaukainen ystävä. Me kaikki voimme auttaa toinen toistamme. Meidän tulee aina tehdä innokkaasti työtä pyrkien pelastamaan avun tarpeessa olevia.

Minä todistan, että Jeesus Kristus on ihmeiden Jumala. Jeesus Kristus rakastaa meitä kaikkia, ja Hänellä on voima pelastaa ja parantaa – sekä fyysisesti että hengellisesti. Kun me autamme Häntä Hänen tehtävässään pelastaa sieluja, myös meidät pelastetaan siinä samalla. Tästä todistan Hänen, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. esim. ”Tehtävämme on pelastaa”, *Liahona*, lokakuu 2013, s. 4–5.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Ikuisesti vapaita toimimaan omasta puolestaan

On Jumalan tahto, että me olemme vapaita ihmisiä ja kykenemme sekä ajallisesti että hengellisesti saavuttamaan kaiken, mikä meille on mahdollista.

William Shakespearen näytelmässä *Kuningas Henrik Viides* on yöllinen kohtaus Englannin sotilaiden leirissä Agincourtissa juuri ennen taistelua Ranskan armeijaa vastaan. Hämärässä valossa ja osittain naamioituneena kuningas Henrik kulkee tunnistamattomana sotilaidensa joukossa. Hän puhuu heidän kanssaan yrittäen arvioida miesluvultaan huomattavasti vähäisempien joukkojensa taistelutahtoa, ja koska he eivät tajua, kuka hän on, he puhuvat suoraan. Yhdessä keskustelussa he pohdiskelevat sitä, kenen – kuninkaan vai kunkin yksittäisen sotilaan – on vastuu siitä, mitä miehille taistelussa tapahtuu.

Yhdessä vaiheessa kuningas Henrik julistaa: ”Minä luulen, etten voisi missään niin tyytyväisenä kuolla kuin kuninkaan seurassa, kun hänen asiansa on oikea.”

Michael Williams vastaa: ”Se on enemmän, kuin mitä me tiedämme.”

Hänen toverinsa on samaa mieltä: ”Niin, tai enemmän kuin mitä meidän

on lupa tiedustella, sillä me tiedämme kyllin, kun tiedämme että olemme kuninkaan alamaiset. Jos hänen asiansa on väärä, niin kuuliaisuutemme kuningasta kohtaan puhdistaa meidät kaikesta syystä.”

Williams lisää: ”Vaan jos asia ei ole hyvä, niin on kuninkaan itsensä raskas tili tehtävä.”

Ei ole mikään ihme, että kuningas Henrik on eri mieltä. ”Jokaisen alamaisen velvollisuus on kuninkaan käytettävänä, mutta jokaisen alamaisen sielu on hänen omassa hallussaan.”¹

Shakespeare ei yritä ratkaista tätä kysymystä näytelmässä, ja tavalla tai toisella se on kysymys, josta väitellään edelleen meidänkin ajanamme – kenen on vastuu siitä, mitä elämässämme tapahtuu?

Kun jotakin pahaa tapahtuu, ihmisillä on taipumus syyttää muita tai jopa Jumalaa. Joskus herää tunne omista oikeuksista, ja ihmiset tai ryhmät pyrkivät siirtämään vastuun hyvinvointiaan muille ihmisille tai valtiovallalle.